

Bežunska MLADINA

Leto 2 — Lienz, 13.11.46 — Štev. 6

KAKO ZJUTRAJ VSTAJAM

Urno,
dostojno,
snažno: to je moje geslo.

Urno. Ko me starši pokličejo, moram takoj skočiti s postelje. Ne bom poležaval; lenoba najde sto izgovorov: utrujenost, zaspanost ... "Vsaj še eno minuto potegni, boš pa potem bolj uren." Ne! Nobenih izgovorov! Takoj moram vstati. Navaditi se hočem na točnost v vseh svojih dolžnostih. Niti za trenutek nočem v tem popustiti.

Dostojno. Nisem sam v sobi. Pazil bom na mlajše. Če še spijo in jim ni treba vstati, ne bom delal nepotrebne šundra: to zahteva ljubezen. Če so budni in me opazujejo, bom v vsem dostojen: to zahteva skromnost. Tudi, če sem sam v sobi, bom skromen. Za nobeno ceno ne bom storil ničesar, kar bi moglo razžaliti Boga.

Popolna snaga. Ne bom razmetaval oble-

ke, iz sobe ne pojdem nikdar umazan in neredno oblečen. Umiti si moram najprej roke, obraz, zobe. Tudi okrtačiti se moram, osnažiti čevlje, počesati lase. Telesna snaga je često znamenje duševne snage.

Te stvari zahtevajo odpovedi in premagovanja samega sebe. Veliko lažje je biti nereden kot pa biti skrben. Zato bom vedno skrbel za red.

Iz življenja...

Gospod katehet pripoveduje v III. r. begunske ljudske šole v Peggezu o treh kraljih in njihovih darovih, s katerimi so razveselili božje Dete: o zlatu, kadilu in miri. Potem razlaga, kaj pomenijo ti darovi in kaj moramo mesto njih mi darovati božjemu Detetu.

"No otroci, kaj boste torej vi podarili Jezuščku mesto kadila?"

Tedaj vstane Janezek, ki je ministral pri svetonočnem obredu kajenja po barakah. Mesto kadila je nakladal na ogenj smolo; zato se odreže: „Smolo.“

= + =

Domišljavi pacač obišče umetniško razstavo velikega mojstra. Ko govorita o umetnosti, se domišljavec pobaha, da naredi sliko v enem dnevu: "Škoda, da je pri nas tako malo ljudi, ki bi cenili pravo umetnost. Zato moram celo leto iskati kupca za eno sliko," teži domišljavec.

Pa mu je umetnik dal modri nasvet:

"Delajte raje skozi vse leto eno sliko, pa dobite kupca v enem dnevu."

OB DRAVI

Drava, bistra Drava,
daj, svoj tek pospeši,
hiti v domovino,
znance tam uteši!

Daj, povej vsem ljubim
znancem, otročičem,
da v solzah pekočih
dan za dnem jih kličem.

Drava, tvoji valčki
rahlo šepetajo,
domovini dragi
naj skrivnost šumljajo.

"Srce moje bolno
nima več pokoja,
kar sem te zapustil,
domovina moja!"

Drava, naša Drava,
tvojih valčkov spevi
naj bodo molitve,
naših src odmevi:

"Vrni, Oče, vero
dragi domovini,
vrni, Oče, domu
nas, ki smo v tujini!"

TRNULJČICA

gradu je staknila kraljičina star, zarjavel ključ. Vtaknila ga je v ključavnicco, zavrtela ključ in vstopila v majhno sobico, kjer je predla stara žena.

"Dober dan, babica; kaj delate to gori?" je vprašala kraljičina.

"Predem", je odvrnila starka in pokimala z glavo.

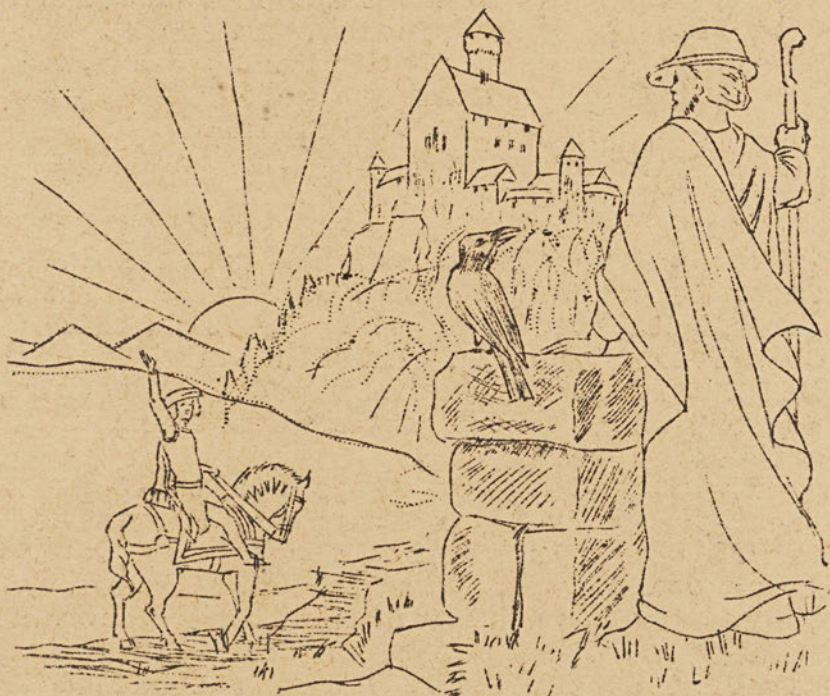
"Kaj je to, kar se tako veselo vrti?" je vprašala deklica. Prijela je za kolo = vrat, kakor da hoče sama presti. Toda komaj je prišla kolovrat, že se je uresničila ob zibelki izrečena prerokba trinajste vile. Z iglo se je zbodla v prst. V trenutku, ko se je zbodla, je padla na posteljo in globoko zaspala.

Kraljičino spanje se je razširilo po vsem gradu: kralj in kraljica, ki sta se vrnila domov in stopila v sobo, sta zaspala in vsi dvorjani z njima. Tudi konji v hlevu in psi na dvorišču, golobi na strehi in muhe na steni in ogenj, ki je veselo plapolal na ognjišču, vse je zaspalo. Debeli kuhar, ki je baš lasal drobnega vaječčka, ker je ubil porcelanasti lonček, je med tem zaspal. Tudi veter med drevjem je utihnil. Grobna tišina je zavladala okrog gradu.

Ob stenah stoletnega gradu je začelo rasti trnje, ki je leto za letom postajalo večje, dokler ni končno ovilo vsega gradu, da se ni videl niti zid.

Po deželi je šel glas o lepi, speči Trnuljčici, kakor se je imenovala mlada kraljčina.

Mnogi potujoči kraljeviči so hoteli priti v grad skozi trnje. Vendar to ni bilo mogoče. Trnje je zagrabilo vsakogar, kdor se je približal, kakor bi imelo moč ne roke. Kogar je trnje enkrat prijelo, se ni več rešil. Tam so umirali mladi kraljeviči strašne smrti.

Po dolгих letih je prijezdil mimo gradu mlad kraljevič. Star popotni mož mu je pripovedoval o zakletem gradu, obrastlem s trnjem. Pripovedoval je o lepi Trnuljčici, ki že sto let spi v majhni sobici v grajskem stolpu in o kralju in kraljici in vseh dvorjanh, ki spé stoletno spanje.

(Dalje.)

Mirko Kunčič:

JANEZEK PIŠKUR OPISUJE ŽIVALI

Naš petelin.

aš petelinček je komaj izlezel iz lupine, pa že moško koraca po dvorišču kot kakšen general. Najrajši stoji na kupu gnoja kot kapitan na svoji ladji in mogočno gleda okoli sebe, kakor da bi bil ves svet njegov. Včasih skoči na plot, zapre oči kot operni pevec, da gre skozi ušesa.

Takihle domišljavih petelinčkov je dosti na svetu, pravijo naš oča. Ošabno dvigajo prazne betice pokonci in mislijo, da se svet vrti samo okoli njih. Niti sanja se jim ne, da se jim za hrbtom še krave smeji.

Urbasov Gregec je hudo podoben našemu petelinčku. Glas ima prav tako tenak in hripav, petelinje pero nosi za klobukom, namesto zadaj kot petelinček.

Tudi kljuna Urbasov Gregec nima, ampak ima jeziček, s katerim jezika od jutra do večera. Oblastno se suče okoli putk, kakor da je njihov narodni voditelj. Putke pa se ne menijo bogve kako zanj, ker se jim zdi še premlad in preneumen. Kadar se pa le preveč napihuje in repenči, ga stari petelin modro kavsne po glavi in zarenči nad njim: "Mlečnozobec, jezik za zobe!" Petelinček se starega petelina na vso moč boji.

Zadnjič je naš petelinček s kremplji izkopal tolstega črva. Na vse pretege je začel vreščati in vabiti putke, kakor da bi našel vola. Putke so bile ganjene do solz.

"Pa je le dober tale naš petelinček, kokodak!" so zakokodajsale. "Črviča nam ponuja, zlato srce ima."

Navdušeno so ga hvalile toliko časa, da je petelinček rekel: ham! in jim črva pohrustal pred nosom. "Takah socialnih ljudi je dosti na svetu," pravijo naš oča. Kaj pomeni beseda "socialen", ne vem, mislim pa, da pomeni: zvit, hinavski, požrešen. Naš oča so mi to čudno besedo takole razložili: "Socialen človek je ti-sti, ki ima to besedo vedno na jeziku, kadar se pa kak siromak približa njegovi hiši, obesi na vrata tablico z napisom: Pozor! Hud pes! Hudega psa se vsak boji. Mene je zadnjič hud pes ugriznil v bedro. Gotovo je bil zelo socialen."

Kadar se iz Ljubljane pripelje dobri stric Matevž, ga bomo zaklali, pravijo mati. Petelinčka namreč. Dobri stric Matevž bo po smrti vse, kar ima, zapustil nam, ker nima nikogar drugega na svetu kot rumenega kanarčka. Zaklali ga bodo oča, mati ga bodo pa spekli. Dobri stric Matevž pečene petelinčke zelo ljubijo. Pa še to bi bil kmalu pozabil povedati, da ima na glavi rdeč greben in da bi ga bil zadnjič kmalu Urbanusov Sultan raz-trgal. Našega petelinčka namreč.

Uganke

1) RAČUNSKA NALOGA.

Marko je dobil od tete UNRRE zavitek sladkorčkov. Vprašajo ga, koliko jih ima, pa reče: "Ko bi jih imel še enkrat toliko in še 6, pa bi jih bilo 64!"

Koliko jih je dobil ?

2) NARIŠI Z ENO POTEZO!

3) ZLOGOVNICA.

ad, an, bla, če, e, je, led, o, sa, sem, sen, ta to, ton, va, va, velj, vent, zla.

Sestavi iz zgornjih zlogov besede, ki pomenijo: 1.obuvalo, 2.del cerkvenega leta, 3.slovenska reka, 4.letni čas, 5.prva žena, 6.draga kovina, 7.trda voda, 8.moško ime, 9.šolska potrebščina, 10. število.

Začetne črke dajo znan pregovor.

4) REBUS.

